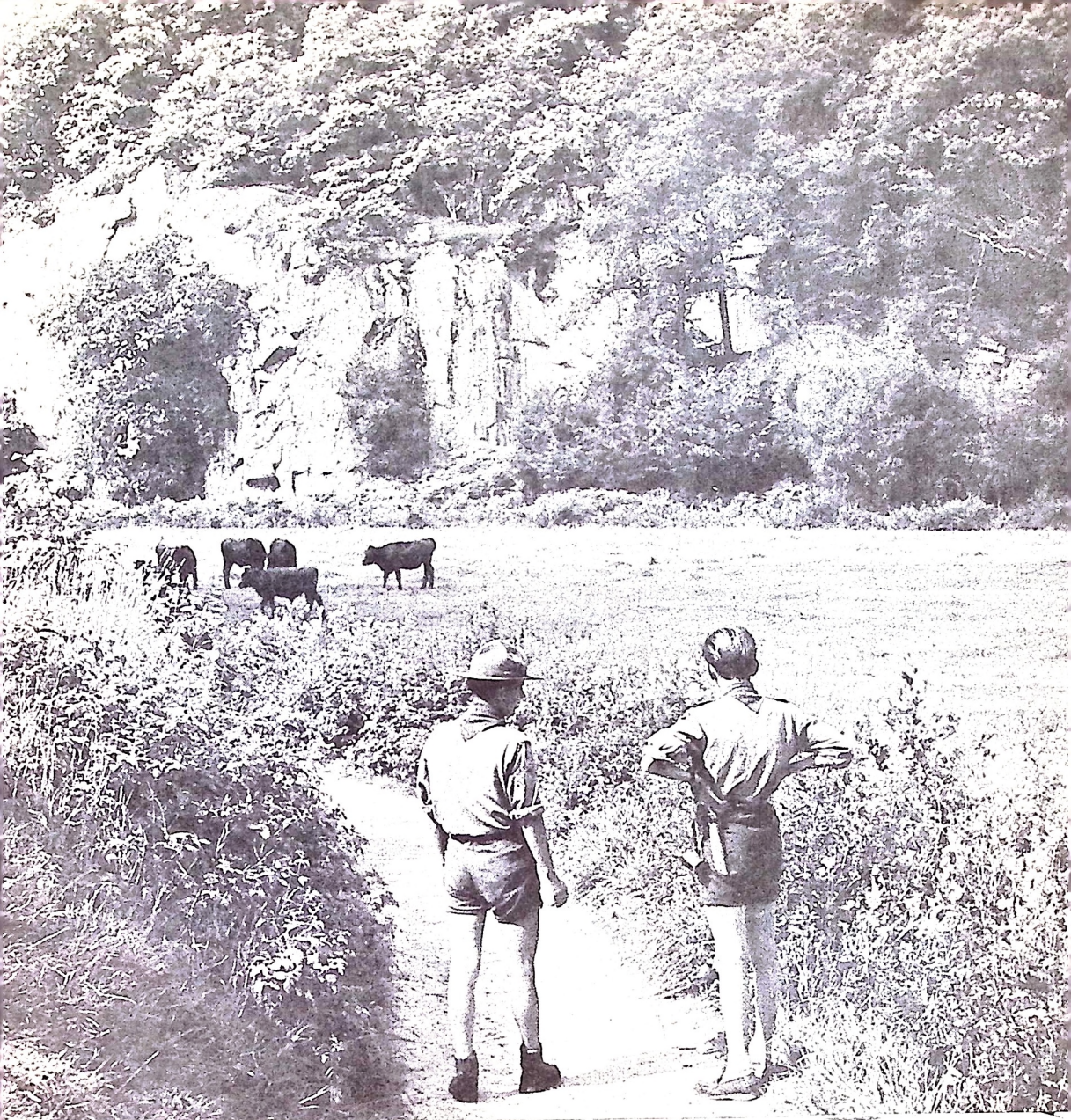

SPEJDERNES MAGASIN

40. årgang

nr. 10 . december 1956

Lovet være du Jesus Krist

I Grønland har man den gamle skik bevaret, at synge julen ind. Juledags morgen — på den tid da de fleste her nede sover deres søde søvn efter juleaftens anstrengelser — så drager navnlig de unge i Grønland rundt i byen fra hus til hus og synger julesange og julesalmer.

Når så klokkerne kalder til gudstjeneste julemorgen, drager man i sluttet flok til kirke.

Se! Det de unge grønlændere synger, forstår vi ikke noget af, bogstavelig ikke et ord. Men der er noget stort ved at huske, at om julesalmerne synges på grønlandsk eller engelsk, på fransk eller tysk, på polsk eller kinesisk, så er indholdet det samme:

„Lovet være du, Jesus Krist! at du menneske vorden est.“

Så er jeg endda lige ved at tro, at navnene Jesus Krist er de samme på alle sprog.

Julefesten er jo en tak til Gud, at Gud lod Jesus blive menneske.

En tak, at Gud sendte sin elskede søn til os, for at Jesus skulle vise os, hvordan Gud vil, at vi skulle leve her på jorden.

Den kærlighed, som Jesus havde til os, det er den, vi efter Guds vilje skulle vise overfor alle mennesker, ikke alene overfor dem vi af personlige grunde holder af.

Men det vi i salmen takker for, det er, at Jesus Krist blev menneske.

De to navne er jo ikke tilfældige. Jesus betyder Gud frelser.

Ethvert ærligt menneske har oplevet, at det ikke altid var så let at leve op til Jesu eksempel. Men så ligger der i selve Jesu navn, at han vil være med os og hjælpe os, selv der hvor vi svigtede. Gud hjælper, siger navnet til os.

Denne hjælp får vi, om vi gør alvor af at gøre Jesus til den, der skal råde over os. Det gemmes i ordet Kristus. Nogle af jer ved, at det betyder, den salvede. Det var kongerne, man salvede på Jesu tid. Jesus skulle være kongen i vort liv. Og til Jesu Krist — kongens — ære synger vi på alverdens sprog vore glade julesalmer.

Frits Lerche.

Landsskovmandsturnering

Skovmænd! Så står vi lige foran den store dyst, der skal afgøre, hvem der er korpsets bedste skovmandshold.

Vi starter 1. januar med en udtagelsesturnering, der løber til 1. juni. De bedste hold herfra mødes så i skolernes oktoberferie på Hylkedam til den afgørende kamp.

Hvem deltager så? Alle korpsets skovmænd, der den 1. januar 1957 er fyldt 16 år, og som den 1. juni 1957 endnu ikke er fyldt 18 år, deltager i 2-mandshold. Er der i en trop et ulige antal skovmænd, kan to skovmænd fra forskellige troppe i samme division danne et hold.

Tilmeldelse sendes til KASK (eller hvor der ikke findes kolonner til DASK) senest 10. januar 1957.

Turneringsudvalget består af 4 gamle rotter indenfor skovmandsarbejdet, nemlig korpsets leder af spejder- og skovmandsarbejdet Thorkild Glad, distriktschefen for Fyns distrikt Svend Buhl, divisionschefen for Frederiksborg division L. P. Helmer Jørgensen samt fra København Preben Ollendorff.

I januar nummeret af Magasinet får I de første opgaver. Indtil da skal blot røbes, at hver måned vil byde på en hike-opgave samt en eller to opgaver yderligere.

God hiking.

Sorte Ravn.

I dette nummer:

Forsidebilledet er fotograferet af Henning Birch Jensen, Struer trop. Billedet, der er fra Bornholm, er blandt de præmierede billeder i Magasinet's fotokonkurrence.

Lovet være du Jesus Krist.....	182	På skovmandstur i Telemarken..	188
Landsskovmandsturnering	182	Vi tager 2. kl. prøven.....	190
B.-P.'s liv i tekst og tegninger..	183	Kaktuspatruljen	193
En sameknes i snestorm.....	184	Junglenyt	194
Frimærker i læssevis.....	186	Boghylden	196
Nyt om Jubilæumsjamboreen....	187	B.-P. mærket.....	197
Jubilæumsmærkater	187	Spejder-Tidende	198

B-P's liv i tekst og tegninger

af

Roy Burnham og Kenneth Brookes

Reprinted from THE SCOUT

1. Jamboreen i London i 1920 blev efterfulgt i 1924 af en i København. Ermelunden var skuepladsen for den. En af dagene var jamboreens deltagere inde på stadion på Østerbro. Da de skulle drage hjem til lejren efter en regnvejrsdag, var humøret mange steder ved at nærme sig nulpunktet. Da sagde B.-P.: Enhver kan ligge i lejr i godt vejr — men det kræver en spejder at kunne gøre det i regnvejr! Straks var humøret højt igen hos alle spejderne, som begav sig hjem til den våde lejr.

2. B.-P. modtog mange gæster i sit hjem, Pax Hill, Bentley. De blev altid budt hjerteligt velkommen, og alle blev behandlet som medlemmer af familien. En kunne således blive sat til at klippe hækken, en anden måtte måske hjælpe med til at luge blomsterbedene.

I 1929 stævnedes mange spejdere fra mange forskellige lande til den 3. jamboree i Arrow Park, Birkenhead ved Liverpool. Ved den lejlighed blev B.-P. adlet af den engelske konge, og han tog titel »of Gilwell«.

B.-P.'s afskedstale til spejderne i jamboreen er måske den, der bedst huskes. Ved en ceremoni blev en stridsøkske begravet, og B.-P. sagde: »Fra nu af er spejdernes fredssymbol denne gyldne pil. Før den hurtigt og langt omkring, så alle folkeslag må lære verdensbroderskabet at kende.«

3. I 1931 havde B.-P. et af sit livs største oplevelser. Det var ved den første verdenslejr for rovere ved Kandersteg i Schweiz. Om dette Rover-moot skrev B.-P. senere: »Den viste mig en opvoksende skare af begejstrede unge mænd,

som i den kommende tid vil få vigtige stillinger i deres hjemlande. I en vidunderlig atmosfære diskuterede de store problemer i dyb alvor!»

4. I januar 1934 blev B.-P. meget syg, selv ikke-spejdere var bekymret for hans liv. Ofte blev spejdere standset på gaden og spurgt, hvordan det gik.

5. Men hans viljekraft og energi hjalp ham gennem de vanskelige dage, og ved en gudstjeneste St. Georgs dag så man atter B.-P. i spejderuniform.

EN SAMEKNØS I SNESTORM

EDVARD WELLE-STRAND tager dig med ud på en dramatisk køretur.

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

Anti Raste var en kvik og opvakt sameknøs i 10-års alderen. Hans fader var Rensdyr-Same. Om vinteren holdt han på den store halvø Varanger med rensdyrflokken, et par tusind dyr. Han havde tre mand til at holde styr på dem, hvis ulven skulle vise sig.

Ulven var samens farligste fjende. Hver vinter sprængte den rensdyrflokke og bed mange dyr ihjel. Det var om natten, den gjorde det. Da søgte ulvene i flok ind til rensdyrene, og lykkedes det dem at sprænge rensdyrflokken, blev dyrene spredt for alle vinde. Det kunne tage uger at få dem samlet igen, d. v. s. det, der var tilbage af flokken.

Anti Raste, hans moder og tre søstre boede hele året i Karasjok, hvor de havde et hus nede ved den store Karasjokka. Anti havde fået en hvid kørerer foræret af faderen, og med den tog han på lange ture nedover den frosne elv. Han tegnede til at blive en flink renkører, sagde alle i Karasjok. Han var også flink i skolen, hvor han havde lært norsk på kortere tid end nogen anden sameknøs.

Anti havde flere gange bedt moderen om at måtte besøge faderen på Varangerhalvøen i påskedagene, men hun havde altid sagt nej. Det var altfor farligt for ham at tage så lang en tur. Han kunne jo blive overfaldet af ulve undervejs.

Anti blæste på det. Jeg kan køre fra ulven med min ren, sagde han. Det var jo den bedste kørerer i Karasjok.

Det år, Anti fyldte ti år, kom på-

sken først langt hen i april, og Anti bad og tiggede så længe om at måtte besøge faderen, at moderen gav ham lov dertil. Men først havde hun talt med flere ældre samer, om de mente, at det var forsvarligt at lade Anti tage ud på den lange tur. Jo, de mente, han kunne klare det. Det var jo sent på året, så ulven var forsvundet til Nordfinland, og vejret tegnede så smukt, at der ikke skulle være nogen fare for snestorm.

Anti blev strålende glad, da han fik lov til at besøge faderen, som han ikke havde set siden efteråret, da hele familien var vendt tilbage til Finmarksysten, hvor renen havde gået om sommeren. Han trak sin fineste jakke af hvidt renkalveskind på, og i bæltet hang en stor kniv og dinglede. Den var næsten lige så lang som han selv.

Da han havde sat sig i slæden, kom moderen og bad ham være forsigtig, så der ikke tilstødte ham noget. Hvis det skulle blæse op til snestorm, sagde hun, må du vælte slæden over dig, så du ikke fryser ihjel.

Anti lo. Det har fader fortalt mig mange gange, så jeg ved, hvordan jeg skal bære mig ad, hvis jeg kommer ud i snestorm. Men jeg forstår ikke, hvorfor den skulle komme i dette fine vejr med sol og høj blå himmel. Så kørte han nedover Karasjokelven. Moderen stod og så efter ham, til slæden forsvandt bag et knæ i elven. Jeg hører, at Anti vil klare turen, sagde hun til søstrene, som havde stået og set broderen starte med en munter sang:

Flyv så hurtigt du kan, renen min,
så jeg kan komme hurtigt frem
til faderen min.
Han vil blive glad, når han ser mig.
Hoi! hoi! hoi!

Renen strakte ordentlig ud nedover den store elv. Sneen stod om ørene på Anti, men han sad blot og lo og syntes, det gik lystigt.

Karasjokka lå som en bred alfavej foran ham, trampet hård af mange renløb vinteren igennem. Langs bredderne er der en hel kæmpeskov af fyr. De strækker deres grønne nålekroner mod den blå himmelhælv over elven, træer som er så tykke, at en voksen mand ikke vil være i stand til at slå armene rundt om stammen. Mellem de svære fyr vokser den slanke birk. De hvide stammer er som ranke lys med brune knopper i toppen.

Der er spor efter både hare, rype og ræv langs elvens bredder. Der er også spor af dyr, som han ikke kender. Kan det være en ulv? Nej, han tror det ikke. Ulven var forsvundet til Nordfinland så sent på året.

Sollyset over den hvide sne er så stærkt, at det næsten blænder hans øjne. Det er, som om luften er et eneste hav af hvidt, stærkt lys. Han må ofte holde de store renskindvanter for øjnene for ikke at blive fuldstændig blændet. Snebriller havde han ikke. Det var kun storbønderne i Karasjok, som brugte snebriller. Han havde sværtet sig under øjnene med trækul. Det gjorde alle samer i stærkt sollys.

Anti synes, det er dejligt at køre

nedover Karasjokka. Han synger hele tiden om elven, skoven, dyrene og sollyset. Han synes, han oplever det store eventyr i dag, og det var mange sange værd. Ja, Anti føler sig som en opdagelsesrejsende, der opdager nyt land. Så langt nedad Karasjokka havde han aldrig været før om vinteren. Derfor er der så meget nyt for ham, knøsen i slæden.

I skolen havde han hørt om Columbus, der opdagede Amerika. I dag synes han, at han selv er Columbus, der opdager Karasjokka.

Da Anti havde kørt i fem timer, mødte han en gammel Tanasame på elven. De hilser Boris! Boris! på hverandre. Sammen er på vej til Karasjok for at besøge noget familie, han har der. Da han hører, at Anti skal helt til Varangerhalvøen, siger han: Ho, ho, det er altfor lang en tur for dig, som er så ung og uerfaren.

Anti ler blot af den gamle same. Jeg skal nok klare den tur, siger han. Jeg kan køre!

Men du må være forsigtig og se dig godt for, råder sammen. Jeg har set flere friske ulvespor længere ned ad elven. Ja, ja. Jeg frygter også, at det bliver snestorm. Jeg har sådan en gigt i min krop i dag, og det varslar altid snestorm. Han råder til sidst Anti til at vende tilbage til Karasjok med ham.

Nej det vil Anti ikke. Jeg er karl for min slæde. Ier han, og jeg skal nok komme frem til min fader.

Ungdom og galskab. siger den gamle same. Men du bør i alt fald overnatte på Skipagurra. Ellers bliver din ren for træt. Du kan få natlogi hos ham Johan Aleksander Tapjo, handelsmanden i Skipagurra. Og kørså med fred!

Sammen kører videre. Anti synes han er en gammel svækling. Han fortsætter videre nedad elven.

Ud på eftermiddagen når han frem til Skipagurra. Han har kørt så stærkt, at han mærker, at renen er ved at blive træt. Så er det måske bedst alligevel at overnatte i Skipagurra. Handelsmanden Tapjo giver Anti natlogi. Også han synes, at Anti er taget ud på en altfor lang tur og fraråder ham at fortsætte.

Vend hjem til Karasjok, siger han, så risikerer du ikke noget.

Men Anti vil ikke lytte til rådet. Han fortsætter om morgenen. Handelsmanden råder ham til at være forsigtig længere nede ad elven. Isen er ikke længere sikker der, siger man. Der er begyndt at danne sig våger.

Anti kører videre nedad elven i strålende sol. Karasjokka begynder at blive så bred som et lille hav. Vågerne er som blå flænger i det hvide. Anti kører nær elvbredden for ikke at risikere at køre ud i en våge. Der er skarp nordenvindsne på elven i dag. Den river Anti i ansigtet, så han må holde renskindvanterne op for at der ikke skal gå frost i ansigtet. Han kan ikke lide den kolde sne. Den varslar omslag i vejret, måske snestorm, som den gamle same havde nævnt. Nå, han var vel karl for at kunne køre gennem en snestorm med sin gode ren. Hold modet oppe, Anti, siger han til sig selv.

Ud på eftermiddagen når Anti til Storfossen. Han ved, at der skal han forlade elven og tage indover den store Varangerhalvø. Renen ar-

bejder sig op ad den stejle elvbred og sneen ligger som et svagt bølgende hav foran Anti. Slæden glider over den ujævne sne i små ryk. Der er ikke et eneste træ at se. Der er helt glatbarberet for vegetation. Anti kører mod nogle blå fjelde i det fjerne. Gaiserne hedder de, og så længe han kan se dem, kan han ikke tage fejl af retningen. Faderen har sin renflokk ved Gaiserne, ved han.

Renen trækker tungt, så det går langsomt indover øen. Det blæser så stærkt, at det fyger med sne om dem. Det er, som om han kører

gennem hvide askeskyer. Men fog er ikke farligt, ved Anti, det blinder ikke øjnene, så han kan holde retningen mod Gaiserne.

Men himlen er ikke længere blå over ham. Den er blevet grå og lav, og det er et dårligt tegn. Han kan vente at få snestorm over sig, før han når faderen.

Så begynder pludselig store sneflager at falde ned fra den grå himmel. Anti synes, at de er så store som frimærker. Snefaldet bliver stadig tættere og tættere, så Anti ikke engang kan se et par meter frem for sig. Så hviner et kraftigt vindstød over landet. Det efterfølges af flere. Snestormen er brudt løs. Landet står i et eneste hvidt brus om ham. Det er, som om han kører gennem en hvid, levende mur. Han kan ikke længere holde retningen. Gaiserne er forsvundet i det hvide, frådende snehav. Sneen pisker ham i ansigtet, så det begynder at brænde. Den blænder også øjnene, så han ikke kan se længere end til renen.

Han er bange for at blive sneblind. Bliver han det, risikerer han at miste synet, hvis han ikke hurtigt kommer under behandling. Samerne plejer at fugte øjnene med tungen for at forhindre blindhed, men her i ensomheden var der jo ingen, der kunne gøre det, hvis han ikke nåede frem til faderens telt.

Anti blev grebet af panik. Han giver sig til at slå løs på renen med remmen, så dyret gør nogle lange hop henover sneen. Hui, hui, skriger han til renen, skynd dig så vi når frem til fader! Renen løber en stund, men så standser den pludselig op.

Det nytter ikke, at Anti prøver at få den til at røre på sig, hvor meget han end skriger og hujer til den. Den bliver stående og ser på ham med store, bedrøvede øjne, et dyr, som er så udkørt, at det står og svaier.

Der hænger lange isnåle nedover dens pels. Det rasler i dem, når dyret ryster sig. Renen lægger sig ned foran slæden. Den orker ikke mere. Anti forsøger at løfte den op, men det lykkes ikke.

(Læs videre side 197).

FRIMÆRKER I LÆSSEVIS

VI HØRER FRA DET INTERNATIONALE SPEJDERBUREAU I LONDON

I Ebury Street, London, England er det et almindeligt syn at se postbudet vakle under vægten af de pakker, der skal afleveres i spejderbevægelsens internationale kontor i nummer 132.

Engang imellem er vægten og antallet af pakker for meget for det normale postbud, og så kører en hel postvogn op foran døren.

Mange af vore naboer undrer sig sikkert over, hvad der sker i nummer 132. Lad os derfor følge pakkerne en morgen gennem den smalle indgang op til første sal. Her finder vi lederen af kontoret for administrationen, der sammen med sin sekretær har ansvaret for åbningen af alle de små og store pakker, og her bliver hemmeligheden afsløret.

Hver eneste kasse, pakke og kuvert i størrelser, der varierer fra almindelige forretningskuverter til store kasser, indeholder frimærker.

Frimærker af enhver værdi og størrelse fra praktisk talt hver eneste land vest for jerntæppet. De er alle samlet af spejdere fra hele verden. Fra Canada til Australien, fra Argentina til Sverige. Frimærker i hundredevis, i tusindevis, millionvis, hvert eneste bringer spejderarbejdet videre frem. En dag kommer der måske en pakke fra en af vore normale leverandører, f. eks. en spedalsk trop i Cameroun, Afrika. En anden dag er det måske nogle få engelske frimærker fra en gammel dame på 92, der har hørt om indsamlingen af sit tip-tip-olddebarn, som netop er blevet ulv.

Ligegyldigt

hvilket land, ligegyldigt hvor mange, de bliver alle modtaget med taknemmelighed.

Der bliver udfoldet store anstrengelser for at takke for modtagelsen af hver eneste pakke, men engang imellem kan vi ikke gøre det, fordi afsenderen ikke har skrevet nogen adresse.

Hvis det er muligt, bliver enten et personligt brev eller et takkekort afsendt samme dag. Til alle de, der har sendt pakker anonymt, benytter vi denne lejlighed til at sige tak og beder dem samtidig

fortsætte det gode arbejde.

Når takkekortene er afsendt, bliver alle kasser, pakker og kuverter samlet og frimærkerne sorteret i 2 store kasser, en til engelske frimærker og en til udenlandske. Grunden til, at de bliver sorteret, er den, at de bliver solgt til forskellige opkøbere.

En gang om ugen, sømmetider flere, hvergang kasserne er blevet fyldt, kører en lastvogn op foran døren og henter dem, for at bringe dem til opkøberne. De engelske frimærker bliver købt efter vægt og indbringer derfor ikke så meget. Alle andre bliver omhyggeligt sorteret og vurderet hver for sig, så kontoret får værdien af dem uden, må det bemærkes, nogen udgifter udover den at takke for modtagelsen.

Kontoret oplyser, at i 1955 modtog de lidt over 6.000 kr. ved salg af frimærker.

Når man tænker på, at ideen først rigtigt begyndte at fange midt på året, er det et meget tilfredsstillende resultat. I 1956 håber vi selvfølgelig på et langt bedre resultat, og de foreløbige tal viser, at vi skal.

Bl. a. er antallet af spejderorganisationer, der deltager, steget fra 4 til 46 i løbet af 15 måneder. Selvfølgelig er der mange af disse, der kun har få medlemmer. Der er endda et par af dem, der kun har 900 medlemmer. Dog stor eller lille, de tager alle del i spejderbevægelsens verdensomspændende forsøg på at hjælpe deres spejderbrødre, så de også kan få lejlighed til at deltage i spejderlivets glæder og eventyr.

Kort sagt, de frimærker du giver i dag, vil hjælpe en spejder i morgen. Derfor fortsæt det gode arbejde og fra alle os her i det internationale kontor et varmt venstre håndtryk og tak.

Har DU gjort en ekstra indsats for at samle frimærker?

Postbudet på vej op med pakker med frimærker. Lad ham få rigtig mange pakker at bære på — det er du med til at sørge for.

Nyt fra JUBILÆUMS JAMBOREEN

ENDNU TILMELDING - OPSPARING - SIDSTE NYT - JUBILÆUMSMÆRKAT

DU KAN ENDNU NA AT TILMELDE DIG TIL JAMBOREE-HOLDET

Selv om vi ved en opgørelse den 1. oktober over, hvor mange spejdere der havde tilmeldt sig til jubilæumsjamboreen, kunne notere et stort antal tilmeldelser fra vort korps, ja, så stort at de 750 pladser var optaget, så er det dog lykkedes os at skaffe plads til endnu nogle stykker.

Spejdere, der endnu ikke har tilmeldt sig, men som har mulighed for at deltage, må derfor snarest anmelde sig gennem trop og division med oplysning om navn, adresse, fødselsdato og trop.

Da det har vist sig, at forskellige forhold kan gøre det ønskeligt, at spejdere, der ikke helt er fyldt 14 år den 1. juli 1957, kan deltage i jamboreen, vil korpset være villig til at overveje at dispensere, såfremt der indsendes motiveret ansøgning gennem tropsføreren.

Det må pointeres, at der ikke dispenseres for de, der er over 18 år den 1. juli 1957.

Her må tilmeldelse ske enten til Rover-Moot eller Indaba. Så vil du gerne med til jamboreen og har mulighed for det, men endnu ikke har tilmeldt dig, så skal du sikkert handle hurtigt. Tal med din tropsfører om det. Endnu er der en chance for at komme med.

OPSPARINGEN — ER DU MED DER?

Som du sikkert vil vide, kan alle spejdere skovmænd, førere til jamboreeholdet, rovere til Rover-Moot (alder 18—23 år) og kvindelige og mandlige førere til Indaba — deltage i opsparingen.

Denne opsparing blev startet pr. 1. oktober og fortsætter til 31. maj 1957, altså over 8 måneder, og der indbetales hver måned et beløb af 30 kr. Du vil på denne måde kunne opspare op mod halvdelen af lejrkontingentet, som er fastsat til 525 kr. Der er ikke noget i vejen for,

at du kan begynde opsparingen nu, selv om du ikke har været med fra 1. oktober. Du skal blot indsende de 30 kr. pr. giro

101327

Jubilæumsjamboreen

Det Danske Spejderkorps

Møllestien 13

Lyngby.

UDFYLD GIROKORTET RIGTIGT!

Når du indbetaler penge til lejrsparebanken, så er det vigtigt, at det sker pr. giro, altså ikke pr. check eller postanvisning. Altså: Kun pr. giro. Husk også at anføre dit eget navn, adresse og trop samt hvilken gang det er, du indbetaler. Der er nogle stykker, der har anført deres faders navn eller firmanavn. Det er ikke så godt. Det skulle jo gerne være dig selv, der skulle afsted til jamboreen, ikke?

Hver måned i opsparingstiden bliver der trukket lod om 30 kr. for hver 100 deltagere, der er med i opsparingen. Endvidere vil der i juni måned næste år blive trukket lod om et beløb. Der svarer til den resterende del af jamboreekontingentet, og det vil ske for hver 100 deltagere, der har gennemført opsparingen.

SIDSTE NYT OM JUBILÆUMS-JAMBOREEN

Når afrejsen til jamboreen skal finde sted den 26. juli fra Padborg, vil det ske med to særtog, så mange deltagere bliver vi her fra Danmark. For at vi lettere kan kende hinanden og for at opnå et ensartet præg, vil alle deltagere bære et ens tørklæde. Det kan endnu ikke røbes, hvordan det vil komme til at se ud.

Ved ankomsten til Sutton Park vil jamboreemærket blive udleveret. Der har altid været stor rift om jamboreemærker. Dette mærke vil ikke blive mindre eftertragtet. Denne jamboree har jo en særlig betydningsfuld baggrund, eller rettere to, nemlig hundredåret for B.-P.s fødsel og 50-året for spejderbevægelsens start.

Under hjemturen vil hver af deltagerne få udleveret en jamboreeknap, som må benyttes på den ene brystlomme.

Vi håber i næste nummer at kunne fortælle dig endnu mere om jubilæumsjamboreen. Indtil da: Hæng i med opsparingen — og vær flink i engelsktimerne!

JUBILÆUMSMÆRKATER

Blandt de mange måder B.-P. året markeres på, er der også udsendelsen af 8 jubilæumsmærkater. Disse mærkater fremstilles og sælges i England, men det er lykkedes Depotet at få en sending hjem af disse mærkater. Hvis du er hurtig, kan du sikkert nå at erhverve dig sættet. Et sæt koster 1,25 kr.

De 8 jubilæumsmærkater er samlet i en folder, som giver alle oplysninger om tegningerne på mærkaterne. Hvert af mærkaterne måler 3,75 cm × 2,5 cm. Motiverne er udført i farver, og de 8 forskellige motiver beskriver nogle af de symboler og begivenheder, som har været med til at bygge spejderbevægelsen op til det, den er i dag.

Et af mærkaterne er et portræt af B.-P., et andet viser mange nationers flag som baggrund for to hænder, der mødes i et venskabs-håndtryk, så er der en tegning af Brownsea Island med et banner, der fortæller om B.-P.'s første lejr, der afholdtes i 1907, og endvidere nej, du skal også selv have spændingen ved at se, hvad motiverne er.

Oplaget af mærkaterne er begrænset, så er du interesseret, må du hellere skynde dig at bestille et sæt hos Depotet. Prisen var 1,25 kr.

Skotte.

På opfordring skriver TF Erik Poulsen, Pionertroppen, om en skovmandstur til Norge.

På skovmandstur i Telemarken

Lagde du rigtigt mærke til overskriften? Så er din fantasi sikkert allerede sat i bevægelse. Du ser dig selv travende afsted med din skovmandspatrulje ad skovveje, der snor sig ad fjeldsiden, mens fossen larmer dybt nedenunder jer, eller I er efter en besværlig vandring endelig nået op på fjeldtoppen og skuer kilometervidt ud over fjelde, søer og skove. Netop et liv, der tiltaler en rask skovmand.

Da vi i skovmandspatruljen i januar drøftede patruljens halvårsprogram, blev forslaget om at lave en skovmandssommerlejr i Telemarken da også modtaget med begejstring. Vi fik fat på forskellige kort, bøger og brochurer over Telemarken (bl. a. gennem Norsk Turistbureau) og diskuterede på møderne fremover de nærmere enkeltheder for turen (valg af rute, udrustning m. m.).

Vi blev enige om, at turen ikke måtte være for dyr, da skovmændene selv skulle tjene til den i begyndelsen af sommerferien. Den kom til at koste 150 kr. pr. mand for 14 dage, og den kan næppe gøres meget billigere, hvis man vil så langt omkring, som vi var. Vi var også enige om, at vi nok lagde en fast rute hjemmefra, men at vi ville have et par dage i overskud, som vi kunne bruge, når vi kom til et sted, vi syntes særligt godt om, og at vi ikke ville følge programmet mere slavisk, end at vi kunne gribe de chancer for uventede oplevelser, der altid opstår på en sådan tur.

Endelig oprandt dagen, da vi skulle afsted. Vi tog toget til Frederikshavn (fribefordring med Statsbanerne), og næste dag sejlede vi med »Peder Wessels« til Larvik. Ved indsejlingen her gik det først

rigtigt op for os, at turen var startet. Skærgården med byen liggende op ad skråningen var et både smukt og fremmedartet syn.

I toget videre til Skien sad vi med ansigterne bogstaveligt talt presset mod vinduerne, ustandseligt åbenbarede der sig nye udsigter, som man måtte se, og dog skulle vi senere komme ud for oplevelser, der langt overgik dette.

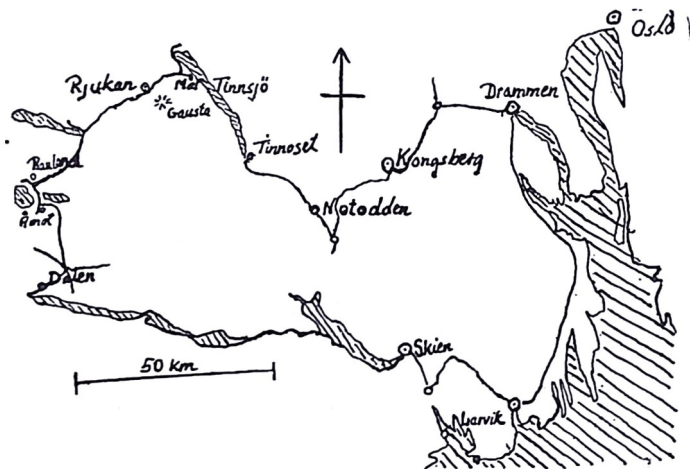
Det skete allerede den næste dag, da vi sejlede ad Bandakkanalen til Dalen. Om formiddagen sejlede vi igennem en hel række af sluser, og vi fortsatte over middag op igennem den brede elv, der på sine steder udvidedes til hele fjeldsøer. Det var et pragtfuldt syn med de lodrette fjeldvægge, der spejlede sig i vandet.

VANDRINGEN BEGYNDER

Fra Dalen tog vi bussen til Amot, og i løbet af de følgende 3 dage vandrede vi til Rjukan (65 km). Proviantering foregik dels i Amot og dels i Rauland, der ligger ca. 30 km fra Amot. Vejen, vi gik ad, var på kortet afmærket som hovedvej, men det var en grusvej, og vi mødte kun få biler; cyklister og vandrere så vi så godt som ingen af.

Den første dag gik vi fortrinsvis gennem granskov, men næste dag nåede vi op i ca. 1000 m højde, hvor der kun groede nogle få forkrøblede birketræer. Bortset fra et højfjeldshotel lå der en sæterhytte hist og her, og vi så ingen andre spor af mennesker, når man undtager de enkelte vogne, der susede forbi os.

Heroppe var det, vi mødte »Mads«. Han stod midt på vejen og lod ikke til at være særlig imponeret af 7 spejdere, der kom travende med fuld oppakning, skønt det sikkert er første gang, han har oplevet et sådant syn.

Kortskitse over turen.

Til venstre:
En af de mange sluser
på Bandakkanalen,
bemærk fossen
ved siden af.

Til højre:
Svævebanen med
Gaustatoppen
i baggrunden.
I dalen ses Rjukan.

Vi delte vore sidste tørre skorper af dansk rugbrød med ham, men det skulle vi hurtigt komme til at fortryde, for han blev så begejstret for os og vort danske rugbrød, at han fulgte med os videre. I begyndelsen syntes vi, at det var meget sjovt, men snart begyndte vi at blive betænkelige; var han i stand til at finde tilbage til sæterhytten, hvis han fortsatte med os ret meget længere? Vi anede det ikke, så vi forsøgte at få ham til at gå tilbage ad vejen, men uden held. Midt under det hele kom der et stort dolargrin kørende. Vi trak naturligvis ud til siden, men geden var åbenbart ikke i besiddelse af den samme færdselskultur, den blev roligt stående midt på vejen, selv om bilisten brugte hornet flittigt. Vi måtte trække den ud i vejkanterne, før bilisten med et smil og en hilsen kunne køre videre.

Selv om vi nok kunne have brugt »Mads« som kæledyr på resten af turen, blev vi dog enige om, at vi hellere måtte se at få den bragt hjem igen, og turen gik så tilbage

til sæterhytten, og derefter kunne vi endelig komme videre.

GAUSTATOPPEN BESTIGES

I Rjukan blev vi et par dage. En dag gik med at bestige Gaustatoppen (1883 m), og det blev en af turens helt store oplevelser. Da vi efter en opstigning, hvor vi halvt gik, halvt klatrede, endelig nåede toppen, mødtes vi af en fantastisk udsigt: dybt nede lå dalen som en smal lysegrøn stribe, hvor solens stråler kun når ned de 6 måneder af året. Hele det store fjeldområde lå udbredt under os fuldkomment bart og øde. Et storslået og fremmedartet syn.

Næste dag tog vi med svævebane op til en fjeldhytte, vi havde lejet for et døgn. Her holdt vi »driverdag« og slikkede vore sår og vabler.

Fra Rjukan gik turen videre over Tinnssjø og Nottodden til Kongsberg. Herfra tog vi med bus ud til de gamle sølvminer ved Saggrenda. Fra indgangen til gruberne kørte vi med grubetog 2300 m ind i fjeldet, og her blev vi vist rundt af en gammel grubearbejder.

Hjemturen fra Saggrenda foregik ad »grubearbejdernes sti«, hvor man passerer en mængde mindre grubehuller. Vi kom også forbi Det danske Astmahjem, som vi på en høflig forespørgsel fik forevist.

Turen gik nu over Drammen, hvor vi besøgte vores frændetrop, tilbage til Larvik, og efter en forfærdelig vippetur, hvor halvdelen af passagererne var søsyge, nåede vi velbeholdent hjem.

Medens jeg har skrevet denne artikel, har jeg ligesom genoplevet hele turen, og det er, som om man nu endnu bedrer ser, hvor stor en oplevelse det var, og jeg vil derfor anbefale enhver at prøve at komme ud på en lignende tur. Turen her var af en sådan art, at den ikke stiller større krav, hverken økonomisk eller på anden måde, end at også din skovmandspatrolje vil kunne lave den. Prøv det.

God tur!

Erik.

Skovmænd!

Har du læst på side 182 om den kommende landsskovmandsturnering? Ellers må du gøre det. Turneringen varer fra 1. januar til 1. juni med afslutning i oktoberferien. Det er lige noget for dig. Gå straks i træning!

En typisk garu i Telemarken.

RETTELSE:

Under 2. b. — omtalt i sidste nr. — skal Finlands præsident være: Urko Kekkonen.

3) RIDDERLIGHED:

a. Nødhjælp (der nu hedder Første hjælp):

1. Standse blødninger og behandle mindre sår.

Blødning kan stamme fra:

A. Pulsårerne, hvorved man ser blodet komme stødvis ud af såret i takt med pulsslaget. Kan sprøjte ud i kraftig stråle.

B. Blodårerne, hvorfra der kommer mørkerødt blod i en jævn strøm.

C. Hårkarrene, hvorfra blodet dråbevis kommer sivende fra en mængde små punkter.

Endvidere findes der indre blødninger — i bug- eller brysthule — eller lungeblødninger. Ved sygdomme kan ses blødninger fra tarm, mave, lunge o. s. v.

Hvis en blødning ikke standses, kan man risikere, at patienten forbløder. Pulsens bliver hurtigere og svagere. Pulsens kan nå 150 i min. eller mere. Det sortner for øjnene, man bliver bleg og svedende, træt, søvrig, og tilsidst bevidstløs. Ved meget store blodtab kan døden indtræde. Stærke blødninger skal standses øjeblikkelig, og læge og evt. ambulance straks tilkaldes.

A. Pulsåreblødning. (Mindre pulsårer). Pulsåreblødninger på kraniet, fingrene og fødderne standses almindeligvis, når man 1) lejrer det blødende sted højt — 2) lægger steril forbindelse fast på såret og — 3) løser strammende klædningsstykker. Også andre steder i legemet kan man se små sprøjt fra beskadede mindre pulsårer. Her er behandlingen den samme.

Det er ikke alene unødvendigt, men også forkert at anlægge knebelpres ved sådanne læsioner.

Når man har anlagt en steril forbindelse, kan kompressionen gøres mere effektiv ved udenpå de første bindture at lægge en træbrik, en sten ell. lign og lægge de følgende bindture uden på denne.

(Større pulsårer). Hvis det derimod drejer sig om læsion af pulsåresystemets hovedforgreninger, kan blødningen kun standses ved at klemme pulsåren sammen et sted mellem såret og hjertet (fingerpres eller knebelpres) — i undtagelsestilfælde ved pris direkte i såret.

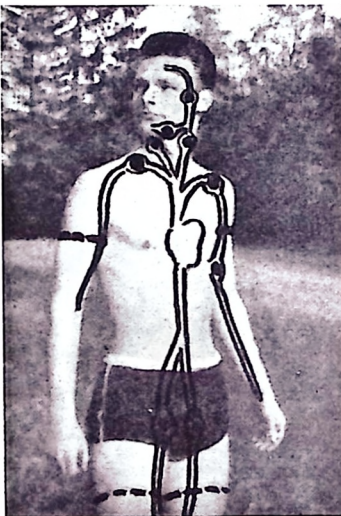

Fig. 1: Pulsårerne.

Fingerpres. Pulsårerne ligger enkelte steder så overfladisk, at man kan føle dem under huden, samtidig med, at de hviler på et fast underlag — oftest en knogle. På disse steder kan man altså trykke pulsåren sammen. (Se billedet, fig. 1). Øv dig i at finde disse steder, der er ikke tid til at slå op i bogen, når ulykken er sket.

Knebelpres

lægges på følgende måde: Det pågældende lem løftes opad. Et tørklæde lægges omkring lemmet mellem såret og hjertet, så nær såret som muligt. Det føres 2 gange omkring lemmet, idet 1. omgang lægges fast. 2. omgang knyttes med et råbåndsknob på ydersiden således, at man kan føre en hånd ind mellem knuden og rundturen. En stærk stok sættes i dette mellemrum, og der drejes rundt, indtil blodudstrømningen standser. Stokken fastnes derefter med et andet tørklæde længere ude på lemmet, idet man binder et tørklæde rundt om lemmet og derefter om stokken.

Et knebelpres må kun ligge ca. en halv time. Skal så løsnes og anlægges på et nyt sted nær såret.

Skriv klokkeslet på, hvornår knebelpreset er anlagt. Sidder det for længe, kan det give nervelamelse og i værste fald koldbrand.

På fig. 1 er med punkteret linie angivet, hvor man bedst anbringer et knebelpres ved pulsåreblødning i ben og arm, de hyppigst forekommende steder.

Behandling af mindre sår.

Overfladiske sår, rifter og hudafskrabninger bløder kun lidt, og de indtrængte bakterier bliver derfor siddende i såret. Disse læsioner regnes ofte for ufarlige og forsømmes hyppigt. En alvorlig betændelse kan blive følgen.

Den rette behandling er jodpensling af såret og dets omgivelser og forbindelse med kloraminvaselin og plasterforbinding eller anden steril forbindelse. Såret skal ikke fyldes med jod — og jod på forbindingen kan give en jodætsning værre end såret. Jod anvendes bedst fra en jodspritstænkeflaske.

Du må dog huske, at selv den omhyggeligste rensning ikke gør hænderne bakteriefri. Du skal derfor altid betragte dig som smittebærer og må ikke røre ved forbindsstoffer, der skal dække såret.

2. Anvende forbindspakken.

Den sterile forbindelse købes færdig i pakker af forskellig størrelse indpakket i flere lag papir, hvoraf det inderste altid er fuldstændig bakteriefrit. Det gælder om ved åbningen at berøre de sterile forbindsstoffer så lidt som muligt, og specielt må fingrene aldrig berøre selve kompresset.

Pakken skal derfor åbnes med stor forsigtighed, idet man efter at have fjernet papiret tager den rulle gazebind, som ligger løst inde i pakken, fra enderne med lang- og tommelfingeren og anbringer den på det sterile papir.

I pakken ligger et stykke sterilt gaze på en plade vandskyende vat med et eller to stykker papir bøjet om kanten.

Man tager omkring papirstrimlen og kanten af det vandskyende vat eller om begge papirstrimlerne, og idet man hurtigt vender hele forbindingen, lægger man den således, at det sterile gaze dækker såret.

3. Med bind anlægge håndforbinding.

Håndforbinding: (Bind, bredde 5 cm). (Se fig. 2 og 3). Begynd med rundtur omkring mellemhånden, gå skråt opad over håndryggen mod

Fig. 2: Håndforbinding.

håndroden, omkring denne, skråt ned i kryds om den første skråtur

og således fremdeles i 8-talsture. Slut rundten omkring håndleddet.

Fig. 3: Håndforbinding.

Knæforbinding: Begynd med to rundture om det let bøje knæ. Gå derefter i 8-talsture skiftende opad på låret og nedad mod læggen. Der slutes med en rundtur nedenfor læggen. (Se fig. 4).

Fig. 4: Knæforbinding.

Bindet må lægges således, at patienten kan gå nogenlunde ugenert. Det opnås ved at lade ham bøje benet lidt, medens bindet lægges.

4. Forbindinger med trekantet tørklæde:

a. **Håndforbinding** (fig. 5, 6, 7 og 8). Hånden lægges med fingrene mod tørklædets spids, som derefter føres ned til håndleddet. Spidsen føres over hånden, en hel omgang rundt om håndleddet og knyttes på dettes overside. Derefter føres spidsen henover knuden og fæstes med sikkerhedsnål. I mangel af en sådan kan spidsen fæstnes i råbåndsknabet.

Albueforbinding: Binds som knæforbindingen på fig. 9. Tørklædet lægges sammen til ca. 10 cm's bredde, føres rundt om armen over og under albuen.

Fodforbinding: Som håndforbinding.

Fig. 9: Knæforbinding.

Knæforbinding. Se albueforbinding, (fig. 9). Kan også lægges som fig. 10 og 11. Spidsen rulles ned om knobet, der således holder bedre.

Fig. 10: Knæforbinding.

Mitella (armklæde). Tørklædet lægges med den ene snip over den raske skulder og med den anden hængende ned. Spidsen føres bag albuen på den syge side (fig. 12). — Armen bøjes i albueleddet, og

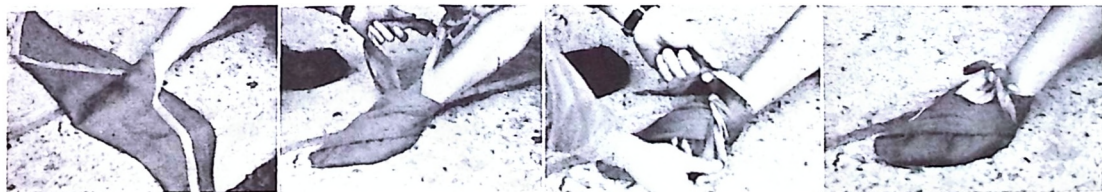

Fig. 5, 6, 7 og 8: Håndforbinding med trekantet tørklæde.

Fig. 11: Færdig knæforbinding.

snippen løftes op foran skulderen på den syge side og knyttes sammen med snippen på siden af hal-sen.

Støtte af mitella (fig. 14): Når en arm er lagt i mitella, kan man sikre den fuldkommen ro ved at fæste forbindingen med et andet tørklæde så langt nede som muligt. Knuden knyttes på den raske side.

5. **Kunstigt åndedræt** er en hel lille videnskab for sig, som du bør sætte dig grundigt ind i. Læs i Spejdernes Samaritterbog om H.N.-metoden og andet vedrørende dette emne. Blot vil jeg minde dig om, at jo tidligere det kunstige åndedræt kan iværksættes, desto større udsigt er der til, at oplivningsfor-søget vil lykkes. Hvert sekund er kostbart. Dette må ikke glemmes.

Kunstigt åndedræt anvendes om-gående i følgende tilfælde af skin-død: 1. Skindød efter drukning,

hængning, kvælning, strangulering, brøndgas (kultveitte), elektrisk ulykke (lyn), almen forfrysning. 2. Skindød efter forgiftning med kulilte (lysgas), garagegas og kul-os), tetraklorkulstof og lign. samt bedøvende gifte.

Kunstigt åndedræt må ikke an-vendes ved bevidstløshed forårs-aget af:

Læsioner — stærke udvendige og indvendige blødninger: Nedstyrt-ninger, overkørsler o. lign. — ud-brede forfrysninger — forgiftning-er med ætsende stoffer — ind-vendige sygdomme og krigsgas — hedeslag og solstik.

6. **Besvimelse.** Patienten bliver bleg, synker om, let svedende.

Anbringes med hovedet lavest. Alt stramtsiddende løsnes og tin-dingerne bades i koldt vand.

Solstik (og hedeslag): Anbringes på et køligt sted — højt hovedgær-de. Kolde, våde kompresser lægges på pande og tindinger. Skiftes til stadighed. Tøjet løsnes. Lægehjælp skaffes. Aldrig kunstigt åndedræt.

Hugormebid: To røde prikker med $\frac{3}{4}$ cm's afstand. Svulmer op. Oplivende midler som spiritus o. l. Lægehjælp (hugormeserum). Det gamle husråd »at suge såret ud« bør ikke anvendes. Det rummer stor fare for hjælperen.

4) Stedsans.

a. Vide, hvorledes man hurtigst dag og nat såvel med som uden adgang til telefon alarmerer ambulance, brandvæsen, politi og læge.

Alarmering pr. telefon.

Fra telefoner uden nummerskive

kalder man centralen på normal måde. Fra telefoner med nummer-skive drejes i København og på det meste af Sjælland: Nul — Nul — Nul. — Se iverigt den lokale te-lefonbog.

Når telefondamen melder sig, skal man blot sige: BRAND, PO-LITI eller AMBULANCE. I Stor-københavn bør man så vidt muligt tilføje: København, Frederiksberg eller Gentofte, efter hvilken kom-mune man befinder sig i. Det er ikke telefondamen, som skal have meldingen om ulykken! Vent til der er forbindelse til brandvæsenet eller politiet og meddel så — klart og tydeligt:

HVAD der er sket,

HVOR det er sket og

NUMMERET på den telefon, der benyttes, således at brandvæsenet eller politiet om nødvendigt kan ringe op igen for at få suppleren-de oplysninger.

Ring ikke af før brandvæsenet, henholdsvis politiet har fået de øn-skede oplysninger.

I tilfælde af ulykke kan red-ningskorpserne tilkaldes på tilsva-rende måde ved at forlange det pågældende redningskorpsets over centralen.

Tilkaldelse af læge: Hvis ens egen læge ikke svarer, kan man i København komme i forbindelse med en læge ved på hverdage mellem kl. 8 og kl. 20 at ringe til brand-væsenet på dettes almindelige te-lefonnummer, som er anført på de grønne blade i telefonbogen, og ved om natten (mellem kl. 20 og kl. 9) samt på søn- og helligdage at for-lange »lægevagten« hos centralen. I den øvrige del af landet beder man telefondamen på centralen skaffe sig i forbindelse med en læge. — Man bør iverigt altid have sin læges telefonnummer noteret, så man har det ved hånden i på-kommende tilfælde.

Alarmering ved hjælp af alarm-skab.

I København kan politiet tilkal-des ved hjælp af telefonen i poli-tiets grønne alarmskabe. Brandvæ-senet kan alarmeres ved hjælp af de røde brandalarmer. Normalt skal man slå ruden ind, trykke på knap-pen og vente på brandbilerne, for at man kan vise dem vej til brand-stedet.

(Læs videre side 195).

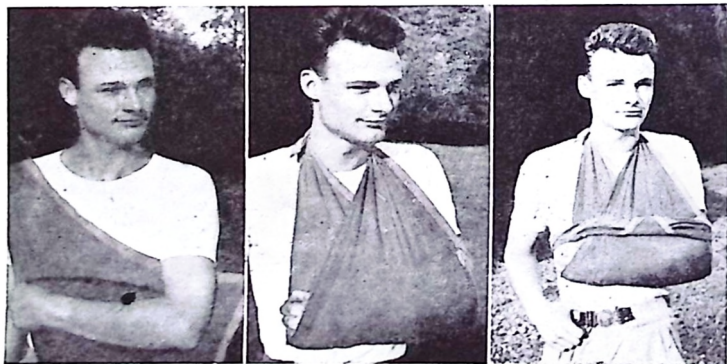

Fig. 12, 13 og 14: Mitella og støtte af Mitella.

KAKTUS-patruljen

Utroligt - men sandt...

Vort patruljemøde var ved at være forbi, og vi sad derfor omkring pejsen og hyggede os, som vi plejer det sidste kvarters tid. I aften var det Krølles tur til at fortælle noget. »Jo, ser I, nu ska' I bare høre«, med disse ord indledte han altid.

»Jeg var sammen med en hollandsk spejder i sommer, som I jo ved, og han fortalte mig følgende fra deres optagelse af nye spejdere i troppen. »Vi optager kun nye spejdere i troppens kreds på week-end ture. Så sidder vi samlet i en halvcirkel med ansigtet mod

et lille bål, der ikke er tændt, ca. 10 m fra os. Den nye spejder sidder midt i halvcirklen. Tropsføreren rejser sig og fortæller om spejderlivet, og hvad korpset kræver af én, når man bærer uniformen. Så kommer han ind på bålet betydning for spejdere — både nyttebålet og lejrbalet. Han beder nu troppens totem vise ved et tegn, at den nye dreng kan blive optaget som spejder i troppen. Han strækker armene ud mod bålet, idet han siger det sidste om totemen, og pludselig lyder der en hvæsen fra bålet, der flammer op helt af sig selv og brænder i begyndelsen med røde og grønne flammer, for til sidst at brænde normalt, og spejderen erklæres for optaget i troppen. »Var det ikke noget at indflette i vor egen ceremoni med Gamle Kaktus?«

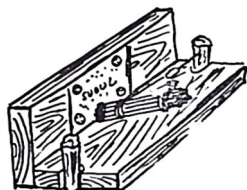
Top, der var helt opslugt af Krølles ord og langt inde i fantasiens verden, udbrød pludselig: »Jamen, Stubbe er jo ikke troldmand, så hvordan skal vi kunne lave det?« »Ork, dit vrøvlhoved,« faldt Plys ind, »der er selvfølgelig en naturlig forklaring. Har

du den Krølle? Det lyder nemlig mægtig godt.« »Det glæder mig, I synes om det. Her er en tegning, som min hollandske spejderkammerat lavede for at vise mig, hvorledes man laver et »selvtændeligt« bål.«

Vi studerede ivrigt tegningen. »Men hvordan laver

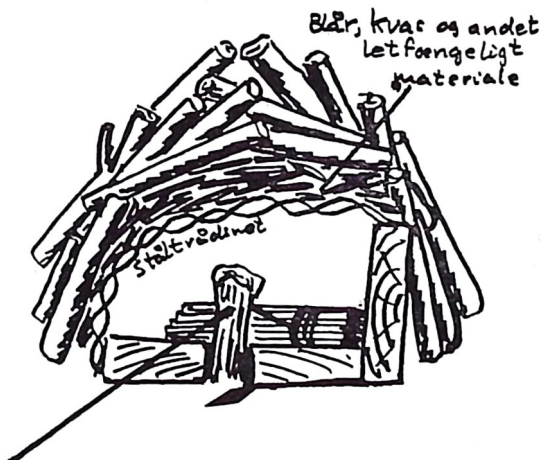
Tændstikkerne
fastgøres til
sømmet.

man farvede flammer?«, spurgte Kvik. Det vidste Krølle ikke, men det gjorde Stubbe heldigvis. Han fortalte, at man kunne købe noget pulver i poser i spøg- og skæmt-forretninger til 1,50 kr. stykket. Det kaldes Bengalske Flammer og fås i flere farver. Det må ikke anvendes indendørs! Ja, der kan man bare se, der er en forklaring på alt. Vi havde fået noget at tænke på, så klokken blev over tiden, inden vi fik sluttet med patruljesangen.

Med spejderhilsen

KAKTUSPATRULJEN

På sommerlejr med Holger Danske flok

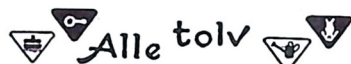
Den 4. august drog flokken afsted til Oppesundby for at komme i sommerlejr i 1. Frederiksborgs hytte »Piledam«. Flokken er måske et temmeligt stort ord, for der havde af en eller anden mærkelig årsag kun meldt sig 11 ulve, hvilket vil sige en trediedel af flokken, men til gengæld viste det sig at være en ualmindelig flink trediedel. Alle de forskellige hverv, der er i en lejr, blev taget med humør og i en fart, således at der blev en masse fritid, der dels blev brugt til fodboldspil, stjernearbejde og ture i omegnen.

Den 6. august tog vi til Frederikssund, hvorfra vi havde planlagt at skulle vandre til Jægerspris, men vejret snød os. Da vi tog hjemmefra hytten, var det både gråt og koldt blæsende vejr, men da vi ankom til Frederikssund stod solen højt på himlen, så vi alle blev godt gennemstegt i vort alt for varme tøj. Efter at der var blevet handlet og købt souvenirs og vi

havde spist vore medbragte klemmer, havde ulvene kun eet ønske, nemlig at komme tilbage til »Piledam«. Det kneb med at flytte fødderne, ikke før førerne blev enige om, at det var bedre at opgive Jægerspris-turen til en anden gang, så kom der pludselig fart over alle 11 ulve for at nå toget tilbage til Oppesundby.

Onsdag den 8. august fejrede vi Chils fødselsdag, og den dag ventede vi samtidig gæster, så fra morgenstunden var der ivrige travlhed for at alt kunne skinne, når gæsterne kom, kun solen glemte helt at skinne den dag. Om eftermiddagen var der chokolade og lagkage til ære for Chil — gaverne, modtog han allerede ved morgenmaden, og om aftenen var der ild i pejsen til ære for gæsterne. Foruden at vi sang nogle sange, gjorde Sona, Kaa og Panda deres bedste, for at more os allesammen.

Torsdag morgen var vi alle tidligt

Fox, BF Bernhard Schuster,
2. Østerbro flok.

Rusa, BF Preben Melgaard,
3. Sønderbro flok.

Bambi, Preben Mortensen,
1. Østerbro flok.

Bingo, BF Finn Jørgensen,
1. Bjergflok.

William Langhorn,
1. Rudkøbing flok.

Numa, Allan Jacobsen,
5. Absalon flok.

Tarzan, BF Jan Skov Andersen,
1. Skanderborg flok.

Tantor, BF Ole Moberg,
2. Frederiksberg flok.

Addax, BF Kim Jørgensen,
Chil, BA Jørgen Nue-Møller,
Sona, BA Peter Krøger Laursen,
alle fra 15. Aarhus flok.

BF Leif Petersen og
BA Kai Bjørn Christensen,
begge fra Johan Rantzaus flok.

Siafuf, BF Niels Schou,
2. Ordруп flok.

oppe for at blive hurtigt færdig, vi skulle nemlig på udflygt til Hillerød, hvor vi skulle aflægge besøg i den store internationale spejderlejr på Egedam. Allerede før klokken otte havde vi fået morgenvask, morgenmad og efterfølgende opvask af vejen og drog afsted ud til den store landevej for at komme med bussen til Hillerød. Alle var bevæbnet med sangbog og blyant, for der skulle rigtig samles autografer.

Da vi ankom til Egedam, blev ulvene inddelt i 3 hold, og hver hold kunne så gå frit om i den store lejr og bese det muntre liv, der var i de mange forskellige lejrpladser. Der var spejdere fra både Grønland, England, Skotland, Holland, Luxemburg, Tyskland og U.S.A., og der var også arrangeret en spejderudstilling i et stort telt med mange morsomme ting samlet eller udført af spejdere og ulve. Der var også tre boder, hvor der blev gjort indkøb for de sidste lommepenge, og vi fik alle brændt jamboretens bmærke i vore bæltter.

Der har været spejderfest i fakse, her ser du nogle af ulveungerne, der i dagens anledning er blevet negre.

Tiden gik så hurtigt, at alle 11 var skuffede da vi måtte hjem om eftermiddagen, men så til gengæld havde vi en hyggelig aften ved pejsen på Pileдам, hvor mundene løb ivrigt for at genopfriske dagens dejlige tur. Næste dag, fredag, gik turen atter hjem, dog først sent på dagen, så vi fik tid til atter at nyde en dejlig solskinsdag på Pileдам.

I lejr tiden har ingen sultet, det er sikkert. Jeg tror ikke ulvene plejer at spise så meget hjemme, som de gjorde her, for der var helt konkurrence om at spise, når fadene kom frem, især marmelademaderne, det kan vi to gamle tale med om. Fredag aften ankom vi til Peter Bangsvej station ca. kl. 18.30, og alle var enige om, at det havde været en dejlig lejr tur

Rikke og Grethe.

30 km vandring.

Flere flokke har sendt os gode beretninger om vel gennemførte vandring. Det er: Virum flok, der iøvrigt stoppede op ved en af tropens patruljelejrpladser og fik te hos patruljen, 2. Godthaab flok, der har vandret bl. a. i Dyrehaven og ved Lyngby sø, 1. Høng flok, Irokeserstammen, Volmerungerne.

2. KL. PRØVEN

Fortsat fra side 192.

Enkelte steder benyttes alarm-skabe, som er indrettet på anden vis. Læg iøvrigt mærke til, hvor der er anbragt alarm-skabe i de kvarterer af byen, du normalt færdes, og læs brugsanvisningen, således at du uden tøven kan slå alarm, hvis det bliver nødvendigt.

Direkte alarmering.

Hvis man befinder sig i nærheden af brandstationen, henholdsvis politistationen, kan man foretage alarmering ved at henvende sig direkte på stationen, hvis det er hurtigere end at telefonere eller benytte et alarm-skab.

Husk i tilfælde af brand også at alarmere og om nødvendigt og muligt at redde de mennesker, som befinder sig i den brændende bygning eller i andre bygninger, der trues af ilden.

Vi fortsætter gennemgangen i næste nr. af »Magasinet«.

Den gamle egetræs kiste

Tegning: THORA LUND

»1 — 2 — 3 — begynd«, idet Derek råbte, kastede han den første snebold fra bunken, han havde ved fødderne. Hans skud blev besvaret med en regn af snebolde fra hans kammerater Ted og Arthur, og i løbet af et øjeblik rasede kampen vildt.

Da ammunitionsbunken var brugt op viftede Ted med et lommeørklæde, »det er et våbenstilstandsflag«, råbte han, »bare et øjeblik til vi får nogle flere snebolde klar.« »Jeg tror, det er tetid«, bekendtgjorde Arthur, »I skal begge med ind til mig, onkel sagde, det kunne være, der var kager til teen.

»Mægtig« udbrodt Ted og Derek samtidig. Arthur boede hos sin onkel, medens hans forældre var i udlandet, og onkel Jack mente, at alle drenge kunne lide te med kager og boller. Hans te var vellidt.

På vej op mod huset standsede Derek pludselig og bøjede sig ned og så på jorden.

»Se, spor,« sagde han og pegede på fodspor i sneen, de førte i en lige linie langs med græsplænen og drejede derpå af rundt om siden af huset.

»Hvis fodspor mon det er?« »Budet fra købmanden,« foreslog Arthur. »Din onkel,« sagde Ted. Arthur rystede på hovedet. »Han er taget til London,« sagde han, »han kommer ikke tilbage før sent i aften, og købmandens bud ville gå ad bagvejen.«

»Nå, skidt med det,« sagde Derek utålmodigt, »det er lige meget, lad os gå ind, jeg kunne tænke mig nogle af de tebolle.«

De skyndte sig ind i huset og gik ind til køkkenet.

»Her er vi fru Jensen,« råbte Arthur. Der kom intet svar fra husholdersken.

Arthur skubbende døren til køkkenet op. Det var tomt. »Nå, hun kommer nok om et øjeblik,« sagde han til sine kammerater, »lad os gå ind i dagligstuen.«

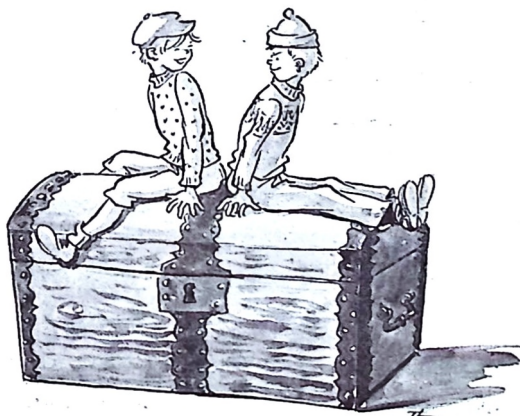
De gik gennem korridoren, så Derek kisten. »Sikken en dejlig gammel egekiste,« sagde han, »vi kunne lege misteltenen.« »Hvad er det?« spurgte Ted.

»Kender du ikke den? Fortællingen om bruden, der ville gemme sig og derfor krøb ned i en kiste, låget satte sig fast, og hun kunne ikke komme ud, man fandt hendes skelet mange år efter.« »Sikken en dum historie,« sagde Ted hånligt, man skulle tro, de ville have kikket i kisten med det samme, og så ikke lukke låget op i flere år.«

Han vendte sig og fulgte sine kammerater ind i dagligstuen. Så gav han hver af dem et puf, så de røg længere ind i stuen, derpå lukkede han døren.

Hans kammerater så meget indigneret ud.

»Ved I hvad?« sagde han, »låget på kisten bevægede sig.«

»Sludder,« sagde Arthur, »du må have set syner.« »Vel gjorde jeg ej, låget bevægede sig, og jeg så et glimt af en mandshånd, og ved du hvad, jeg tænker på de fodspor, vi så. Der var kun et spor, det førte ind i huset, men det førte ikke ud igen.«

»Og hvor er fru Jensen?« spurgte Arthur, der begyndte at forstå, at Ted havde opdaget noget mærkeligt.

»Ted, jeg tror, du har ret. Der må være nogen i kisten. Hvad skal vi gøre?«

De to gæster stod og kikkede, de ventede, at Arthur skulle komme med et forslag.

»Ja,« sagde hen til sidst, »hvis der er nogen i kisten, må det være en indbrudstyv. Vi må gøre noget. Vi må hellere ringe til politiet. Kom, telefonen er i onkels kontor.«

Ted tog ham i armen. Vent lidt,« sagde han, »hvis vi alle tre går ind i kontoret, kan manden høre, hvad vi siger og undslippe, medens kysten er klar. Det bedste vil være, at Derek og jeg bliver i korridoren. Ved du hvad,« fortsatte han med et grin, »vi kan sætte os på låget, så kan han ikke slippe ud.«

Bredt grinende gik de ud i korridoren. »H, hvor er jeg træt. Lad os sætte os her, medens vi venter.«

Derek og Ted hoppede op på kisten med så meget spektakel som muligt og fortsatte med at tale høj-røstet for at drukne lyden af Arthurs stemme. Lidt efter kom han ud fra biblioteket. »Alt i orden,« sagde han.

Knap 5 minutter efter ringede det på døren. Arthur gik ud og lukkede op. Der holdt en politibil ved kantstenen, medens der stod 2 betjente uden for døren.

»Er du den dreng, der ringede til os?« spurgte den ene betjent.

»Ja,« svarede Arthur, »kom indenfor, vi tror, vi har fundet en indbrudstyv. Det vil sige, hvis Ted har ret. Skal jeg lukke låget op?«

»Det gør jeg,« betjenten gik frem og slog låget tilbage. På bunden af kisten lå der en lille tynd mand i et lurvet sæt blå tøj og krøb sammen.

»Kom så ud,« sagde betjenten. Manden rejste sig og trådte ud på gulvet.

»Jeg kan forklare det hele,« sagde han i en pibende tone. »Jeg kom herind for at bede om arbejde. Der blev ikke svaret, og jeg frøs og var sulten. Jeg er lige blevet udskrevet fra hospitalet. Jeg så ilden i kaminen og gik herind for at få lidt varme. Det er virkelig sandt.«

Manden så også træt og syg ud.

I det samme kom onkel Jack hjem fra London, og fru Jensen kom fra nabohuset.

»Hvad foregår her?« spurgte onkel Jack.

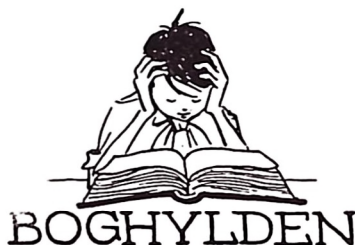
Det var fru Jensen, der kom med løsningen. Hun kastede sig om halsen på manden og knugede ham ind til sig.

»Billy,« sagde hun, »sikken en overraskelse. Hvor har du været? Hvorfor skrev du ikke til mig?« Hun vendte sig mod betjentene. »Dette er min nevø Billy,« forklarede hun. »Det hele er min fejl. Jeg skændtes med hans mor, og da hun døde, mistede jeg kontakten med Billy i mange år. Han er alene i verden, og hvis han er syg og ude af stand til at arbejde, skal jeg nok passe ham. Det er jo snart jul,« fortsatte hun, idet hun så på onkel Jack »og jeg kunne tænke mig at vise, at jeg er ked af, at jeg skændtes med hans mor.«

Onkel Jack smilede.

»Jeg tror,« sagde han til betjentene, »vi må gå med til det. Gør De ikke?«

»Du sagde, at historien om »misteltenen« var dum,« sagde Arthur til Ted, »men vi fandt da nogen i kisten, selv om det ikke var et skellet. Så måske historien ikke er så dum alligevel.«

Elmar Drastrup: Polarnatens farer. (kr. 8,50 hft. — Aschehougs forlag).

Det er en spændende bog, som man har vanskeligt ved at forlade, når man først er begyndt på den. Polarforskere og eventyrere kommer ud for mange spændende oplevelser, som vi følger, at vi lever med i. Bl. a. fortælles om hasarde ret sejlads langs ishavskysten, skibbrud, kampen mod kulde, dramatiske jagter på moskusokser. Jo, det er spændende ting.

Gunnar Sneum: BILLED-LEG. (Kr. 11,75 hft. — kr. 14,75 indb. Chr. Eriksens forlag).

En ganske fortrinlig bog til at sætte én i gang med mange, mange sjove og interessante ting. Vi nævner i flæng: mønstre, sandmaleri (som indianerne laver det), kartoffeltryk, linoleum, moler, bølgepap, kavs, strandings-gods, etnografisk samling, kalkmaleri, dagbøger og meget andet. Dejlige store billeder og tegninger giver én anvisninger, der er bedre end ord. — Anbefales.

C. M. Poulsen: PA SPORET — en natursamlers oplevelser. (Kr. 14,50. — H. Hirschsprungs forlag).

Konservator C. M. Poulsen fra Silkeborg har som natursamler oplevet mere end de fleste, og det fortæller han på en meget fornøjelig måde. Det er interessant og levende at læse om hans oplevelser,

om de nu er foregået herhjemme, i Lapland, på Shetlandsøerne, Færøerne, Island, i Østgrønland eller i Atlasbjergene. Anbefales til naturinteresserede i skovmandsaldere.

SPEJDERNES LOMMEBOG 1957. (Kr. 3,85).

Igen er vor egen lommebog netop beregnet for spejdere. Vi finder som sædvanlig det almindelige indhold, som lommebøger nu engang helst skal indeholde, men derudover: naturen i hver af årets måneder med tilhørende stjernekort, signalering, Dannebrog, lejrspøt, mad i lejr-bålsteder, førstehjælp, snigning, sporing, målinger. De forskellige vejtaavler er desværre sat så langt ned i format, at det kun er med besvær, man kan tyde teksten. Det er lommebogens eneste minus, ellers er det pluss.

Alt i alt en lommebog, du kan være tjent med. DEPOTET har den!

Sk.

EN SAMEKNØS I SNESTORM

Fortsat fra side 185.

Anti forstår, at der ikke er andet at gøre end at vælte slæden over sig, så han kan ligge under den, til snestormen er forbi. Det var jo slæden, der var samens eneste redning i en snestorm.

Ja, så ligger han under slæden og hører, hvordan snestormen hujer og hviner. Han er bange for, at slæden skal blive blæst væk, og så vil han være fortabt. Han mærker ikke noget til kulden gennem den tykke rensdyrpels. Han synes nærmest, det er lunt under den hvælvede slæde. Han ligger og lytter til snestormens hujen, men til sidst falder han i en slags døs. Han ved ikke, hvor længe han har ligget, da han atter begynder at tænke klart. Han hører ikke længere snestormens hujen. Er den forbi?

Han begynder at løfte slæden, men den ligger så fast over ham, at han ikke kan klare det på én gang. Han må bruge alle sine kræfter til det yderste, før han endelig kan magte at få væltet slæden væk fra sig.

Snestormen er forbi. Der er atter blå himmel over ham. Der er tændt mange stjerner på himlen, så det må gå mod aften. Han har altså sovet i mange timer.

Han sætter sig i slæden og kører videre. Mod Gaiserne, som blåner som et eventyrfjæld i det fjerne. Redningens fjæld for ham, som er faret vild på vidderne. Han kører længe. Det er som om Gaiserne ikke kommer nærmere. Nordlyset er tændt på himlen, og breder sine vældige vifter i mange farver over hans hoved. Aftenen er som en halvlivs dag.

Men hvordan skal han finde frem til faderens telt? Måske har han endnu et par mil til det, selv om han synes, at Gaiserne er kommet betydelig nærmere. Han kører endnu en lang tid, så synes han, at han lugter røg, og så må faderens telt være i nærheden.

Og pludselig hører han hundeglam fra en lav dalsænkning. Han kører ned i sænkningen, og der står teltet. Tre hunde styrter mod ham med høj gøen. De holder op med at gø, da de kender ham igen.

Faderen er kommet ud af teltet, da Anti svinger op foran det. Jeg tror knap mine egne øjne, siger fa-

B.-P. MÆRKET

Nu er der kun en måned til B.-P. året begynder, for du ved jo, at i 1957 fejrer vi hundredåret for Baden-Powells fødsel og samtidig 50-året for spejderbevægelsens start.

Det bliver et år, hvor vi på forskellige måder vil ære B.-P.'s minde. Ja, vi er endda allerede begyndt. Alle de frimærker, som du sammen med spejderkammerater ikke alene fra dit eget korps, men også fra de blå og grønne pigespejdere samt de grønne drengespejdere, har samlet fra 1. september og vil fortsætte med at samle rigtig mange af indtil B.-P.'s fødselsdag, de vil blive solgt til fordel for spejderarbejdet i vanskeligt stillede lande. Du finder sikkert også, at det er en mægtig god idé at hædre B.-P. på, nemlig at hjælpe med til at udbrede spejderarbejdet til endnu flere lande.

Der bliver en måde mere, hvor på du kan være med til at give bidrag til det internationale spejderarbejde. Se på B.-P. mærket ovenover disse linier. Desværre kan vi

ikke vise dig det i farver her i Spejdernes Magasin. Men du kan blot henvende dig til din flokfører eller tropsfører, hos hvem du vil kunne se det smukke mærke, der er vævet på mørkeblåt stof. Bogstaverne, som danner B.-P.'s initialer, er grønne, medens de fire danske spejderkorps emblemer og årstallene er indvævet i guld. Det præsenterer sig nydeligt. Se, dette fine mærke kan du købe for 1 kr. hos din flok- eller tropsfører, og overskudet vil ligesom de indkomne penge fra frimærkerne blive skænket til det internationale spejderarbejde.

Mærket bæres på venstre overærme, og alle blåmejser, grønsmutter, ulvunger, pige- og drengespejdere hele landet over må bære det i hele 1957. Skynd dig derfor at købe det hos din flokfører eller tropsfører, så du kan have det syet på ærmet til jeres nytårsparade. Du skulle jo nødig være den eneste, der ikke nåede det.

Skotte.

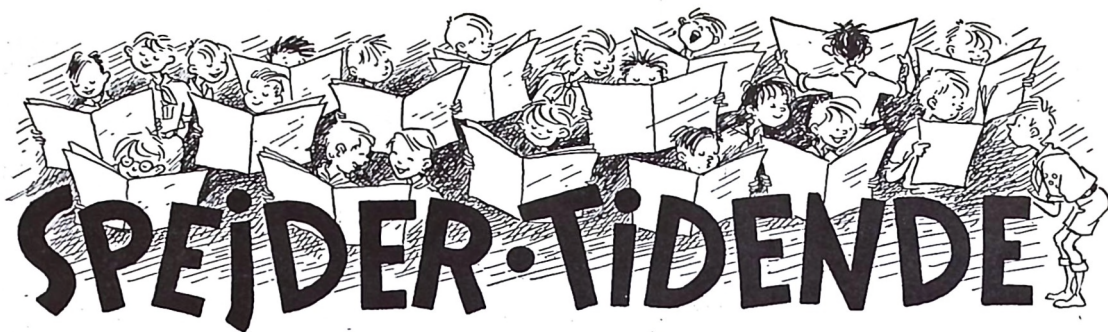
deren. Er det virkelig dig, Anti? Men hvordan i alverden har du klaret dig gennem den hårde snestorm på vidderne? Den var jo ved at blæse teltet ned for os.

Anti svarer skødesløst: Åh, det var jo ikke så farligt. Jeg lagde mig under slæden, til snestormen var ovre. Men nu er jeg sulten.

Ja, du skal få både renmarv og rentunge, siger faderen. Du har været en tapper lille fyr idag. Men jeg slipper dig ikke alene tilbage til Karasjok. Jeg tager med dig.

Vi skal nå 50.000.000 frimærker!!
UDNYT JULEMÅNEDEN
med de mange breve og kort!

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

1. AARUP — NY HYTTE

Søndag den 16. september 1956 indviede D.D.P. og D.D.S. 1. Aarup troppe og flokke deres nye hytte, som troppene har rejst i fællesskab. Bygningen af den smukke hytte er blevet muliggjort, dels gennem et fordelagtigt køb af egnet hus af Landboforeningen, dels gennem et tilskud af tipsmidlerne, og sidst men ikke mindst gennem et udmærket samarbejde mellem tropsrådene og førerne for de to troppe.

Hytten er sikkert en af Danmarks smukkeste beliggende spejderhytter, smukt placeret midt i gyvelen på en bakketop med stor slæet udsigt over Brændeådalene.

Den højtidelige indvielse blev indledt med en march gennem det flagsmykkede Aarup og med Odense Politiorkester i spidsen ud til hytten, og mange forældre, spejderinteresserede og spejderkammerater fra de nordvestfynske troppe var samlede på pladsen foran hytten,

da flaget for første gang blev hejst over hytten. Der blev talt af tropsrådsformændene for de to troppe, den »blå« og den »gule« DC samt af tropsførerne. Også flere af gæsterne havde ordet. Efter at nøglen til hytten var blevet overrakt til tropsførerne, blev de nydelige lokaler forevist for gæsterne.

WILLEMOES TROP

er navnet på den nye trop i Vig. Den gamle Wiig trop blev nedlagt for ca. 5 år siden på grund af førermangel.

Troppen er så heldig at kunne overtage både tropshuset, som har været administreret af divisionen, materiale og penge. Tropshuset, der ejes sammen med den nedlagte pigespejdertrop, er for tiden lejet ud til kommunen, således at de nedlagte troppes gæld er betalt, og der er nu en god startkapital. Indtil kommunens lejemål ophører, har sognerådet stillet tropslokale til rådighed i Vig gamle kommuneskole.

45 km vandringer

optages ikke under Æressiden. Så vil man gerne se sig selv der som vandringsmand, må man op på de 60 km — mindst!

1. Rudkøbing trop og flok

melder om afholdelse af en meget vellykket tropsfest, som også gav et pænt overskud, ca. 1.000 kr. Nogle af pengene skal anvendes til bygning af kærre til patruljerne.

**HAR DU HUSKET DINE
4 FRIMÆRKER I DAG?**

Fra Voss-lejren. Oberst Wilson (th.) med datter besøger den danske lejr.

1. Angantyr trop og flok

var desværre ikke kommet på kortet over korpsets afdelinger i september nummeret af »Spejdernes Magasin«. På tegnerens vegne undskylder redaktøren den manglende prik på Samsø.

Teknikken skridder frem.

Roverne i Glenterne (de arbejder med Stig Guldberg troppen, hvorom du kan læse andet sted i Magasinet) vil til efteråret forsøge noget nyt, idet de forsøger at få underholdningsaftener i gang med deres venskabsstroppe i Holland og Tyskland. Det former sig på den måde, at troppene indspiller underholdning på Tape-recordere, hvorefter båndet sendes til den anden trop, som efter aflytning igen indspiller tale og underholdning. For at den hollandske trop kan få mest glæde af »udsendelsen«, er det lyk-

kedes Glenterne at fremtrylle en hollandsktalende speaker!

Den tyske trop — Host Pfeil, Lübeck, har bekræftet, at de er interesseret i ideens gennemførelse.

»SPEJDER JUL« SÆTTER ATTER NY REKORD!

Mon der er noget andet julehefte, som har opnået en sådan succes som »SPEJDER JUL«? Hvert år er der gode overraskelser, og hvert år er der meget at glæde sig over!

Atter i år er der en festlig spejderforside, som er lige til at indramme. Det er en meget kendt tegner (og iøvrigt spejdermor) Gerda Rydahl, som er mester for denne. Og bagsiden er atter i år et nyt og farvestrålende junglemotiv, som Aage Gotved (tidligere spejderfører) dygtigt har udført. Han overgår sig selv hvert år!

Der er mange gode, fornøjelige og spændende fortællinger — helt i topklasse, og 3. siden er i år skrevet af den svenske biskop Sven Dannel. Og forfatterne er dels gode, gamle bekendte, og dels nogle, som er nye for nogle af jer. Der er således Georg V. Bengtsson med en spændende spejder-jule-fortælling. Annesofie Hermann har atter i år en meget fin fortælling: »Jeg skal, jeg må, jeg vil —!« Der er Ingolf Andersen med den helt store indianerfortælling »Sorte Slange«, og Magleby Sørensen med en meget interessant historisk fortælling »Nordstjernen viser vej —«, og den kendte drengebogsforfatter Robert Fisker med en ypperlig fortælling »Den store ild«, og en helt usandsynlig, men meget fornøjelig skiperskrøne er skrevet af Thorkild Søager.

Jokke

sender hermed på redaktionens vegne alle læserne af Spejdernes Magasin ønsket om en glædelig jul.

DYE · DAVNE · TIL · ÆRES · SIDEN

VÆBDRERE

1. Risskov trop
SM Lelf Mosekilde
Hammershøj trop
Asger Thomsen
Vitus Bering trop
SM Aage Winther
Christensen
PF Ole Wang Nielsen
PA Bent Thomsen
11. Århus trop
SM Vagn Holm
PF Finn Hørlück
3. Odense trop
PA Poul Henning Hansen
Erik Skov
1. Rønne trop
PF Ole Petersen
PF Niels Peter Hansen
PA Chr. Holm Petersen
Robin Hood trop
SM Lelf Pedersen
PF Erik Møller
PA Preben Offer Hansen
Johan Rantzaus trop
SM John Trytø
15. Aarhus trop
SM Preben H. Andersen

RIDDERE

- Vitus Bering trop
SM Jens Rasmussen
SM Niels Steen Nielsen
PF Torben Odd Petersen
2. Godthaab trop
SM Otto Andersen
 15. Aarhus trop
SM Knud Valdemar Falkjær

1. KL. SPEJDERE

- Vitus Bering trop
SM Jens Rasmussen
SM Aage Winther
Christensen
PF Torben Odd Petersen

1. Risskov trop
SM Frits Hindtoft
15. Aarhus trop
SM Carl E. Jensen
Johan Rantzaus trop
PF Peter Laubæk
PA Hans Worm
PF Johan Hansen
PA Poul H. Jensen
Bent Elund
Hobin Hood trop
PF Erik Møller

AVANDRINGER

- 60 km
2. Godthaab trop
PF Søren Thoustrup Jørgensen
5. By
Arne Hasselbalch
Louis Grøngaard

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

ÅRHUS DIVISIONEN

har på 2 døgn indsamlet 2 tons konserver og 23.000 kr. til Ungarnshjælpen.

I lighed med divisionens bistand til Dansk Røde Kors' Hollands-hjælp i 1953 meldte vi os straks til tjeneste, da DRK lagde navn til Ungarnshjælpen, og tilbudet blev øjeblikkeligt modtaget med tak.

En sen nat delte vi Århus og forstæder op i 22 distrikter og afsatte de to næstfølgende aftener — 30. og 31. oktober — til opgaven. Divisionen blev alarmeret på rekordtid, og 22 troppe og enkelte flokke, rykkede ud til aktion.

Hvert distrikt fik tildelt en lastbil forsynet med store Røde Kors flag, og med signalhorn og trommer påbegyndtes en systematisk gennemgang af hver gade og vej. Pengeindsamlerne var forsynet med nummererede lister og fik overalt en venlig modtagelse. På villavejene

havde beboerne således mange steder tændt lys udenfor deres huse og havde konserver eller penge parat.

Den første aften blev resultatet 1 tons konserver og 13.000 kr., og da vi næste aften kunne melde distrikterne færdige, var yderligere 1 tons konserver og 10.000 kr. kommet ind.

DIVISIONSTURNINGER:

Hertug Knuds division havde ved divisionsturneringen Knud Lavards trop som bedste trop og Ørnene, 2. Absalon trop som bedste patrulje.

JEG VIL HAVE EN NY UNIFORM FOR DER MANGLER EN KNAP FOROVEN OG ET KNAPHUL FORNEDEN!

Jens Jørgensen, 1. Charlottenlund trop, og Jørgen Johansen, Åbenrå, vandt i oktober lodtrækningen om 30 kr. i opsparringen til jubilæumsjamboreen.

3 LYGTER

som du skal lægge
mærke til.

COMET som foto af
polyætylen med spe-
ciel reflektor — alt
metalarbejde er
messing.
11.50

TRICOLOR
er stavlygten med 3
farver: hvid — rød
— grøn, med morse-
knap og sikring.
7.85

BLINKLYGTE
Elektrisk lejrlygte
med 2 runde ele-
menter, forniklet,
med kraftigt glas.

Lygten kan lyse med hvidt, konstant
lys eller rødt blinklys.
10.50

På side 1 i julekataloget står der om **VARME VINTER BUKSER**
— husk at ønske dig sådanne i julegave.

SKIBUKSERNE er blevet billige, og de koster nu
med foer — svær Holmensklæde:

størr.	62	64	66	68	70	72	74	76
	36.00	37.50	39.00	40.50	42.00	43.50	45.00	46.50

TEDDY-BEAR LUFFER — mørkeblå, armygrøn og spejderdrap,
prima imprægneret poplin
7.35 — 8.25 — 9.00
Pragtfulde heluldne vanter og
luffer med stjernemønster
13.00 — 15.50

ORIG. JANUS RAGGLUFFER
5.00 — 5.25 — 6.00 — 6.25 — 6.75

ORIG. JANUS SOKKER
5.00 — 5.75 — 6.50 — 7.25 — 8.25

ET PAR FODBOLDSTØVLER
var måske også en idé til julegave.
Vi fører den prima »Fight« fod-
boldstøvle, sort m. gule stikninger.
31.75 — 35.00 — 38.50

DRENGEFODBOLDE
størr. 4 19.85 — 24.00
størr. 5 21.50 — 26.50
Håndbolde 21.50
alle priser er med blære.

Hvis det bliver skøjteføre
i juleferien — er det rart med gode
skøjter
prima forniklede 22.50

SE I JULEKATALOGET OM
SOVEPOSER — RYGSÆKKE — SILVAKOMPAS m. m.

LUKKETIDER ved jul og nytår:

I dagene 17. december til 22. december åbent til kl. 20.
Søndag den 23. december åbent fra kl. 16 til kl. 20.
Juleaftensdag og Nytårsaftensdag lukkes kl. 14.

Det Danske Spejderkorps Depot

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

Spejdernes Magazin
Red.: Kommunelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørg

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret